

Arrest

nr. 212 107 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 juni 2016, verklaart er zich op 15 juli 2016 vluchteling.

1.2. Op 26 juni 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Bajankhel-stam. U bent geboren op 12 februari 1991 in het dorp Sargul/Soorgul, in het district Aryub Zazi van de provincie Paktya. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U liep school tot de zevende graad, waarna u vanaf 2007 aan de slag ging als bewaker en chauffeur bij bouwfirmas in Kabul. U woonde en werkte zo ongeveer acht jaar in Kabul en pendelde soms naar uw dorp om uw familie te zien.

Uw problemen met de taliban begonnen vanaf oktober 2011. U werd in totaal vier tot vijf keer tegen gehouden door de taliban toen u pendelde tussen uw dorp en Kabul. De tweede keer dat u onderweg werd tegengehouden was in 2012 en u werd enkele dagen ontvoerd. Hierbij braken ze ook uw hand en uw been. De taliban vroegen u om met hen jihad te voeren tegen de Amerikanen en dat u een zelfmoordaanslag zou uitvoeren op uw werkgever. Na uw vrijlating kwam u deze eisen niet tegemoet en u bleef werken in Kabul. Daarnaast kende u ook problemen met de neven van uw vader. Sinds de dood van uw grootvader langs vaderszijde ontstond er een grondconflict tussen uw vader en zijn neven over de gronderfenis van uw grootvader. Vijf jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beschoot u die neven en sindsdien wilden ze u dood hebben. U vocht verder met hen tot vier maanden voor uw vertrek. Uw vader zocht een oplossing voor het grondconflict via de dorpsoudsten en er werd besloten dat de gronden door niemand mochten worden gebruikt. Uw oom langs moederszijde H.M. regelde uw reis naar België en leende u het geld daarvoor. U vertrok op 1 hamal (21 maart Gregoriaanse kalender) 2016 uit Afghanistan en na een reis van vijf maanden kwam u op 22 juni 2016 aan in België. U deed op 15 juli 2016 een verzoek tot internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw taskara, de taskara van uw vader, van uw broer S.A., van uw broer N., attesten van uw werk bij Afco, Sabre en Zazai Construction, de badge en een certificaat van uw broer N., tien foto's van op uw werkplekken en van uw dorp en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van het verzoek blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw verzoek te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door de taliban en door de neven van uw vader (CGVS p.22 d.d. 24 mei 2018). Enkele inconsistente gedragingen en opvallende verklaringen verhinderen echter dat er aan uw verzoeksmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet er inzake de vrees die u voor de taliban koestert worden gewezen op de inconsistente gedragingen die u stelde. U erkent dat de taliban 's nachts aanwezig zijn in uw dorp en dat ze wisten waar u woonde (CGVS p.14). Uw problemen met de taliban dateren reeds van oktober 2011 en u werd in 2012 ontvoerd waarbij uw hand en been werd gebroken (CGVS p.11-12,22; Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, hierna DVZ, punt 3.5 p.3). Bovendien werd u in totaal vier tot vijf keer door de taliban tegengehouden toen u pendelde tussen uw werk in Kabul en uw dorp (CGVS p.12). Hoe u in die context tot aan uw vertrek uit Afghanistan herhaaldelijk om de één, twee, of zes maanden naar huis bleef weerkeren is onbegrijpelijk (CGVS p.4). U maakte zelfs steeds gebruik van het openbaar vervoer, zo zegt u (CGVS p.18). Bovendien verklaart u dat u bij thuiskomst mee op de velden werkte met uw vader (CGVS p.7-8). Door u zo in het openbare leven te vertonen maakte u het uw vervolgers, die zich onderweg en in uw eigen dorp bevonden, wel erg makkelijk. U bevestigt deze vaststelling door te stellen dat u in de laatste maand voor uw vertrek uit Afghanistan in uw dorp verbleef en er op de gronden werkte (CGVS p.7-8). De reden hiervoor was namelijk dat het werkproject in Kabul ten einde was. Het mag duidelijk zijn dat uw gedrag niet overeenstemt met uw voorgehouden vrees voor de taliban. U probeert uw inconsistente gedrag te vergoelijken door te verklaren dat u na uw ontvoering in het geheim reisde tussen uw dorp en Kabul en u niemand liet weten wanneer u kwam of vertrok (CGVS p.11,22). Zoals hierboven aangekaart hielp u bij uw thuiskomst uw vader telkens op het veld.

Gezien de aanwezigheid van de taliban in uw dorp kan u derhalve allerm minst volhouden dat u uw aanwezigheid in de regio verborgen probeerde te houden (CGVS p.7-8).

Wanneer u wordt geconfronteerd met de eigenaardige vaststelling dat u bleef heen en weer reizen tussen Kabul en uw dorp verklaart u dat u dit deed omdat u uw ouders en familie wilde zien (CGVS p.12). U was bereid om alle bedreigingen en fysieke mishandelingen te tolereren (CGVS p.12). Deze gang van zaken staat echter niet in verhouding met uw ervaringen en met de reputatie van de taliban. U gaat verder en zegt dat het de laatste keer echt serieus werd en de taliban u wilden doden, waarop u besloot uw land te verlaten (CGVS p.12). Gevraagd hoe u op dat moment wist dat het echt serieus werd antwoordt u dat u zelf niet die mening was toegedaan maar uw familie u dwong te vluchten (CGVS p.12). Deze redenering houdt weinig steek gelet op uw eerdere ontvoering in 2012, het lichamelijke letsel dat u toen werd toegebracht alsook de herhaaldelijke bedreigingen van de taliban aan uw adres. De taliban staan daarenboven niet bekend als zachtaardige jongens. Op die manier kan uw verklaring geen soelaas brengen waarom u herhaaldelijk bleef pendelen tussen uw werkplaats Kabul en uw dorp.

Uw inconsistente gedrag ten aanzien van uw vrees wordt verder aangetoond doordat u slechts één keer uw werkgever informeerde over de bedreigingen van de taliban. U zegt dat u zeven jaar voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS uw toenmalige baas bij AFCO hierover informeerde (CGVS p.19). Uw argumentatie dat u wist dat als u het aan één iemand zou vertellen die het zou doorvertellen (CGVS p.19), kan niet verklaren waarom u geen oplossing zocht via uw werkgever voor uw levensbedreigend probleem. U heeft trouwens voor verschillende bedrijven en werkgevers gewerkt (CGVS p.3) en de idee dat u jarenlang zwijgt over zulk een levensbelangrijk probleem omwille van uw voornoemde argumentatie, is niet aannemelijk. U wordt gevraagd waarom u geen oplossingen zocht aangezien u met zulke grote problemen moest omgaan (CGVS p.19). U zegt dat u het moest verdragen en u geld moest verdienen voor uw familie (CGVS p.19). Dat kan zo zijn, maar het kan onmogelijk verklaren waarom u geen pogingen deed om uw problemen op te lossen laat staan waarom u bleef reizen naar uw dorp vanuit Kabul. Op deze wijze wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder uitgehold.

Naast de vastgestelde inconsistente gedragingen vallen een aantal andere opvallende verklaringen u ten deel. Zo kan u enerzijds bepalen dat de problemen met de taliban reeds in oktober 2011 waren gestart, maar herinnert u zich niet wanneer u voor de laatste keer voor uw vertrek werd benaderd door hen (CGVS p.12). Dit is toch eigenaardig, des te meer daar de taliban één van de twee redenen is waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht naar Europa (CGVS p.12).

Verder verklaart u dat de taliban u tijdens uw ontvoering vroegen om een zelfmoordaanslag uit te voeren (CGVS p.22). Hoe de taliban u hiervan wilden overtuigen kan u evenwel niet zeggen (CGVS p.22). Wanneer ze u een zelfmoordvest zouden geven is u evenmin bekend (CGVS p.22). Gesteld dat u wou ingaan op hun vraag en wat u dan moest doen of wie u moest contacteren, kan u wederom niets aanbrengen (CGVS p.22).

U kan dus niet verklaren hoe de taliban u precies wilde overhalen hen te steunen en u schijnbaar wilden bewegen om een zelfmoordaanslag uit te voeren. Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban u amper twee dagen vasthielden (Vragenlijst DVZ punt 3.5 p.3). Indien de taliban u werkelijk tot een zelfmoordaanslag wilden aanzetten op uw werkgever, dan zou men toch verwachten dat ze u langer zouden vasthouden om u zo te overtuigen tot het stellen van zulk een ingrijpende en niet voor de hand liggende keuze, namelijk een zelfmoordaanslag uitvoeren op uw werkgever bij wie u reeds jarenlang werkte.

Verder zegt u dat de taliban nog contact hadden met uw familie nadat u Afghanistan verliet, maar u weet niet hoe lang na uw vertrek dat contact dan was (CGVS p.13). De reden daartoe is dat u daar niet was, zo zegt u (CGVS p.13). U had reeds drie à vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact met uw ouders (CGVS p.8). Op die manier is het niet voor te stellen dat u niet op de hoogte zou zijn wanneer de taliban nog contact hadden met uw familie. De taliban vormen immers de reden van uw vertrek.

Ten slotte moet er tevens worden stilgestaan bij uw verklaringen omtrent uw broers. Uw broer N. die bij de NDS werkte is vermist geraakt na uw vertrek uit Afghanistan maar u slaagt er niet in dit incident precies te situeren in de tijd (CGVS p.9). Dat u de verdwijning van uw broer niet precies kan plaatsen is erg vreemd voor zulk een ingrijpende gebeurtenis. Uw andere broers wonen in uw dorp, gaan naar school en werken er op de landerijen (CGVS p.9). Aanvankelijk stelt u dat uw familie en uw andere broers ook door de taliban werden bedreigd (CGVS p.13). Nadien zegt u echter dat uw broers geen problemen ondervonden aangezien ze jong zijn en studeren (CGVS p.13-14). Dat u de leeftijd van uw broers opwerpt als reden waarom ze niet door de taliban worden lastiggevallen, is niet aannemelijk. Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt immers dat uw broers vandaag respectievelijk ongeveer 31, 29, 22, 20, 17 en 11 jaar oud zijn (verklaringen DVZ punt 17 p.7). Tevens geeft u aan de taliban uw oudste broer S.A. niet schaden omdat hij mentaal niet goed is (CGVS p.14).

De mentale beperking van S.A. moet evenwel met een korrel zout genomen worden aangezien u bij de DVZ nog beweerde dat hij uw reis naar Europa regelde (verklaringen DVZ punt 36 p.10).

Uit alle bovenstaande vaststellingen kan de Commissaris-Generaal niet anders dan concluderen dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor de taliban als aannemelijk voor te stellen.

Naast de vrees voor de taliban haalt u ook een vrees aan ten aanzien van de neven van uw vader omwille van een grondconflict (CGVS p.11-12). U bent er evenmin in geslaagd deze vrees als aannemelijk voor te stellen.

Zo moet ten eerst worden vastgesteld dat u pas op het CGVS melding maakt van deze vrees. Op uw eerste onderhoud op de DVZ repte u met geen woord over uw problemen met de neven van uw vader (CGVS Vragenlijst punt 4 en 5). Geconfronteerd met deze merkwaardige vaststelling zegt u dat men het u niet vroeg (CGVS p.12). Deze verklaring kan onmogelijk voor ernstig worden genomen. Dat u de precieze redenen van uw vlucht uit uw land van herkomst niet vermeld ondanks dat u dat expliciet wordt gevraagd, verzwakt het geloof in deze op het CGVS opgeworpen motieven aanzienlijk. Op de DVZ werden uw verklaringen u op het einde van het onderhoud bovendien voorgelezen waarop u deze verklaringen vervolgens ondertekende.

U verklaart dat de neven van uw vader in uw dorp wonen en dat ze rijk en machtig zijn (CGVS p.16). Waarom ze machtig zijn, behalve dan dat ze met veel zijn, en of ze connecties hebben met belangrijke mensen is u evenwel niet bekend (CGVS p.16-17). U zou toch beter op de hoogte moeten zijn van uw vervolgers die daarenboven uw familie zijn, in uw dorp wonen en met wie u jarenlang in conflict lag (CGVS p.15-16).

Net zoals bij uw vrees ten aanzien van de taliban valt uw gedrag niet te rijmen met de vrees die u koesterde voor de neven van uw vader. U zegt dat u vijf jaar geleden op de neven van uw vader schoot en ze u sindsdien wilden doden (CGVS p.15). Zoals net gesteld beweert u dat die neven rijk en machtig zijn. Naast het schietincident vocht u ook met de neven, door bijvoorbeeld stenen naar hen te gooien, en voor het laatst nog vier maanden voor uw vertrek (CGVS p.15). U verklaart zelfs dat na dit meest recente incident u bang was dat ze u zouden doden en u zich verschoot (CGVS p.15). Niets blijkt echter minder waar te zijn want u leefde de laatste maand voor uw vertrek in het openbaar in uw dorp en bewerkte er de velden (CGVS p.7-8). Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd zegt u dat uw huis daar was en u daar leefde (CGVS p.17). U kon nergens anders heen gaan en daarom moest u daar blijven, aldus uw verklaringen (CGVS p.17). Op de vraag waarom u niet ergens anders verbleef om onder te duiken antwoordt u dat u het land wilde verlaten en de smokkelaar u naar hier bracht (CGVS p.17). Of u bijvoorbeeld niet kon schuilen bij andere familieleden ontkent u door te stellen dat men u in Zazai kon vinden want daar zijn al uw verwanten en er geen plek is om u te verstoppen voor hen (CGVS p.18). Met deze verklaringen maakt u het punt van het CGVS heel duidelijk. Doordat u zich de laatste maand voor uw vertrek bevond in uw eigen woning, in uw eigen dorp en er de velden in het openbaar bewerkte, maakte u het voor de neven van uw vader niet erg moeilijk u te lokaliseren (CGVS p.7-8). Die neven woonden zelfs in hetzelfde dorp (CGVS p.16).

Als u erop gewezen wordt dat u uw verblijf in Kabul kon verlengen in plaats van naar uw dorp terug te keren ten einde de vervolging van de neven te ontlopen wimpelt u deze optie af door te stellen dat als men geen geld en werk heeft het onmogelijk is om in Kabul te leven (CGVS p.18). Uw leven was in gevaar en u kende de stad reeds, repliceert het CGVS (CGVS p.18). U kan hierop slechts aanbrengen dat u er een verblijfsplek had toen u aan het werk was in Kabul (CGVS p.18). Dat u beschikt over ooms die in Kabul woonachtig zijn ziet u vreemd genoeg over het hoofd. De vraag of u niet bij één van uw ooms in Kabul kon verblijven beantwoordt u negatief door te verklaren dat ze u niet voor altijd bij hen wilden houden (CGVS p.18). U vergeet echter dat u een tijdelijke schuilplaats en eventueel een startbasis voor het uitbouwen van uw leven in Kabul zocht en geen levenslange opvang.

U bleek bovendien regelmatig te pendelen tussen uw werk en uw dorp (CGVS p.4). Dit is in de context die u schetst, waarbij u voor uw leven vreest, eveneens inconsistent gedrag met uw vrees. U stelt evenwel dat u zich niet alleen buitenshuis begaf omdat als de neven u alleen zouden vinden ze u zouden slaan zonder dat iemand het zou zien (CGVS p.15). Aangezien u reeds sinds vijf jaar geleden vreest dat uw neven u niet enkel zouden slaan maar u ook om het leven zouden brengen kan deze uitspraak niet verklaren waarom u uw leven zou wagen door eenvoudigweg in uw eigen huis en dorp te verblijven en uw gronden te bewerken. Ook uw verklaring dat het verboden is voor de dorpeelingen om een huis aan te vallen is niet dienstig voor de verklaring van uw houding daar u zoals boven aangegeven niet enkel thuis bleef maar ook de velden bewerkte en het traject tussen uw dorp en Kabul aflegde (CGVS p.15). De vaststelling dat u inconsistent gedrag vertoont door naar uw dorp te blijven reizen en er in het openbaar te verblijven blijft zo overeind staan.

Al uw argumentatie ten spijt moet er vastgesteld worden dat uw gedrag niet overeenstemt met uw voorgehouden vrees ten aanzien van de neven net als met die voor de taliban. U bent er met andere woorden niet in geslaagd uw vrees voor enerzijds de neven van uw vader en anderzijds voor de taliban als aannemelijk voor te stellen.

Ondanks het pleidooi van uw advocaat (CGVS p.24) kan evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als bewaker en chauffeur bij Afghaanse (bouw)bedrijven een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw werk in Kabul nooit in contact stond met buitenlanders (CGVS p.8). U was bovendien tewerkgesteld in de stad Kabul en u verbleef er acht jaar (CGVS p.4). In die tijd was u nooit betrokken bij een aanval, had u een lage functie en bekleedde u als bewaker van constructiesites en chauffeur binnen een Afghaans bouwbedrijf geen belangrijke functie (CGVS p.3,8,21). Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw verzoekmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw lage functie, het onbestaande contact met buitenlanders, het feit dat u uw werk verliet en de bedrieglijkheid van uw relaas kan niet aangenomen worden dat u omwille van uw werk als bewaker en chauffeur van Afghaanse (bouw)bedrijven een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man die zelf gedurende acht jaar in Kabul woonde en werkte (CGVS p.4, verklaring DVZ punt 12 p.5). U spreekt zowel Pashtou als Dari en u heeft er twee ooms wonen waarbij u soms verbleef (CGVS p.3-4,7).

Eén van deze ooms H.M. is u zeker welwillend aangezien u bij hem om de vijftien dagen uw was kon doen en hij uw reis regelde naar België waarvoor hij u het geld ook nog eens leende (CGVS p.4). Haji Mansoor werkte voor de Verenigde Naties op het moment van uw vertrek (CGVS p.4-5). Er moet dus aangenomen worden dat H.M. u niet alleen wil ondersteunen maar er ook de middelen voor bezit. Op die manier zou u de draad opnieuw kunnen oppikken te Kabul met behulp van uw ooms aldaar. Door uw langdurige verblijf en werk in Kabul bent u ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft u er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Dit blijkt onder andere doordat een vriend u aan werk hielp in Kabul (CGVS p.3). Ook de meeste van uw collega's woonden bijna allemaal in de stad (CGVS p.21).

Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst erop dat u er geen werk kan vinden, u er niemand heeft en niemand u er wil opvangen (CGVS p.23). Uit bovenstaande argumenten blijkt echter dat u wel degelijk over een sterk netwerk in de hoofdstad beschikt en kan nergens uit uw jarenlange tewerkstelling in deze stad afgeleid worden dat het voor u in de toekomst niet meer mogelijk zou zijn er te werken. Integendeel door uw werkervaring heeft u uw positie op de arbeidsmarkt nog versterkt. U wijst er ook op dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van de taliban en doordat de neven van uw vader u in Kabul zouden komen opzoeken (CGVS p.23). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw motieven voor internationale bescherming kan met uw laatst genoemde verweer geen rekening worden gehouden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. U legt immers geen enkel stuk neer ter staving van uw vrees voor de taliban of voor de neven van uw vader. Uw taskara, die van uw vader en uw broers S.A. en N. zijn slechts een bewijs van identiteit, maar kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De werkattesten en foto's tonen uw werk aan maar slagen er niet in voornoemde appreciatie om te buigen. De overige foto's tonen u in een landelijke omgeving maar missen bewijskracht inzake uw asielmotieven. Voorts legt u een kopie van een badge en een certificaat van de NDS neer. Hoewel u beweert dat uw broer vermist is geeft u nergens aan een beschermingsnood te hebben omwille van de tewerkstelling van uw broer zodat ook dit stuk bewijskracht mist. Bovendien blijken de stukken niet meer dan slechte kopieën zodat ook de bewijswaarde in vraag moet worden gesteld. Ten slotte geeft de envelop enken aan dat u post ontving uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 16 stukken (stukken 3-18).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 2 oktober 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota twee dreigbrieven van de taliban samen met een vertaling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd, alsook door de neven van zijn vader in het kader van een grondconflict. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn voorgehouden gedrag inconsistent is met de door hem geschetste context en bijgevolg afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees voor de taliban; (ii) zijn verklaringen ter verschoning van zijn voormeld inconsistent gedrag niet aannemelijk zijn en dan ook de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnen; (iii) hij geen afdoende verklaring biedt voor zijn nalaten om zijn problemen met de taliban te proberen op te lossen; (iv) hij een aantal bijkomende onaannemelijke verklaringen aflegde, met name (a) dat hij zich niet herinnert wanneer de taliban hem een laatste maal voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan zouden hebben tegengehouden, (b) dat hij niet kan uiteenzetten op welke wijze de taliban hem trachtten te overtuigen om een zelfmoordaanslag te plegen op de werkgever waar hij al jaren werkte, en (c) dat de taliban hem maar twee dagen zouden ontvoeren en hem vervolgens zouden vrijlaten zonder dat verzoeker overtuigd was om de gevraagde zelfmoordaanslag te plegen; (v) hij niet weet hoe lang na zijn vertrek uit Afghanistan de taliban contact zouden hebben gehad met zijn ouders; (vi) zijn verklaringen over zijn broers eveneens incoherent en onaannemelijk zijn; (vii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding maakte van zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de neven van zijn vader in het kader van een grondconflict; (viii) zijn gedrag evenmin consistent is met de door hem geschetste context in verband met het conflict met de neven van zijn vader; (ix) niet kan worden aangenomen dat hij louter omwille van zijn tewerkstelling als bewaker en chauffeur bij Afghaanse (bouw)bedrijven een gegronde vrees voor vervolging heeft ingeval van terugkeer naar Afghanistan; en (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

2.3.2.3. Wat betreft de door verzoeker voorgehouden vrees voor de taliban, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gewezen op de incoherentie tussen verzoekers gedrag enerzijds en de door hem geschetste context anderzijds:

“Vooreerst moet er inzake de vrees die u voor de taliban koestert worden gewezen op de inconsistente gedragingen die u stelde. U erkent dat de taliban ’s nachts aanwezig zijn in uw dorp en dat ze wisten waar u woonde (CGVS p.14). Uw problemen met de taliban dateren reeds van oktober 2011 en u werd in 2012 ontvoerd waarbij uw hand en been werd gebroken (CGVS p.11-12,22; Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, hierna DVZ, punt 3.5 p.3). Bovendien werd u in totaal vier tot vijf keer door de taliban tegengehouden toen u pendelde tussen uw werk in Kabul en uw dorp (CGVS p.12). Hoe u in die context tot aan uw vertrek uit Afghanistan herhaaldelijk om de één, twee, of zes maanden naar huis bleef weerkeren is onbegrijpelijk (CGVS p.4). U maakte zelfs steeds gebruik van het openbaar vervoer, zo zegt u (CGVS p.18). Bovendien verklaart u dat u bij thuiskomst mee op de velden werkte met uw vader (CGVS p.7-8). Door u zo in het openbare leven te vertonen maakte u het uw vervolgers, die zich onderweg en in uw eigen dorp bevonden, wel erg makkelijk. U bevestigt deze vaststelling door te stellen dat u in de laatste maand voor uw vertrek uit Afghanistan in uw dorp verbleef en er op de gronden werkte (CGVS p.7-8). De reden hiervoor was namelijk dat het werkproject in Kabul ten einde was. Het mag duidelijk zijn dat uw gedrag niet overeenstemt met uw voorgehouden vrees voor de taliban. U probeert uw inconsistente gedrag te vergoelijken door te verklaren dat u na uw ontvoering in het geheim reisde tussen uw dorp en Kabul en u niemand liet weten wanneer u kwam of vertrok (CGVS p.11,22). Zoals hierboven aangekaart hielp u bij uw thuiskomst uw vader telkens op het veld. Gezien de aanwezigheid van de taliban in uw dorp kan u derhalve allerm minst volhouden dat u uw aanwezigheid in de regio verborgen probeerde te houden (CGVS p.7-8).

Wanneer u wordt geconfronteerd met de eigenaardige vaststelling dat u bleef heen en weer reizen tussen Kabul en uw dorp verklaart u dat u dit deed omdat u uw ouders en familie wilde zien (CGVS p.12). U was bereid om alle bedreigingen en fysieke mishandelingen te tolereren (CGVS p.12). Deze gang van zaken staat echter niet in verhouding met uw ervaringen en met de reputatie van de taliban. U gaat verder en zegt dat het de laatste keer echt serieus werd en de taliban u wilden doden, waarop u besloot uw land te verlaten (CGVS p.12). Gevraagd hoe u op dat moment wist dat het echt serieus werd antwoordt u dat u zelf niet die mening was toegedaan maar uw familie u dwong te vluchten (CGVS p.12). Deze redenering houdt weinig steek gelet op uw eerdere ontvoering in 2012, het lichamelijke letsel dat u toen werd toegebracht alsook de herhaaldelijke bedreigingen van de taliban aan uw adres. De taliban staan daarenboven niet bekend als zachtaardige jongens. Op die manier kan uw verklaring geen soelaas brengen waarom u herhaaldelijk bleef pendelen tussen uw werkplaats Kabul en uw dorp.

Uw inconsistente gedrag ten aanzien van uw vrees wordt verder aangetoond doordat u slechts één keer uw werkgever informeerde over de bedreigingen van de taliban. U zegt dat u zeven jaar voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS uw toenmalige baas bij AFCO hierover informeerde (CGVS p.19). Uw argumentatie dat u wist dat als u het aan één iemand zou vertellen die het zou doorvertellen (CGVS p.19), kan niet verklaren waarom u geen oplossing zocht via uw werkgever voor uw levensbedreigend probleem. U heeft trouwens voor verschillende bedrijven en werkgevers gewerkt (CGVS p.3) en de idee dat u jarenlang zwijgt over zulk een levensbelangrijk probleem omwille van uw voornoemde argumentatie, is niet aannemelijk. U wordt gevraagd waarom u geen oplossingen zocht aangezien u met zulke grote problemen moest omgaan (CGVS p.19). U zegt dat u het moest verdragen en u geld moest verdienen voor uw familie (CGVS p.19). Dat kan zo zijn, maar het kan onmogelijk verklaren waarom u geen pogingen deed om uw problemen op te lossen laat staan waarom u bleef reizen naar uw dorp vanuit Kabul. Op deze wijze wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder uitgehold.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande onder meer aan als volgt: *“Verzoeker heeft verklaart dat hij alles deed voor zijn familie, dat hij hen zien wou. Zijn vader had hem nodig, en hij had geen meer werk in Kabul. Hij besloot dus stiekem terug te keren naar zijn dorp. Maar tijdens de nacht, wanneer de taliban kwamen, bleef hij binnen om zich te verschuilen.”* Hiermee spreekt verzoeker zijn eerdere verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op verschillende punten tegen. Dat hij terugkeerde naar zijn dorp omdat hij geen werk meer had in Kabul, valt bezwaarlijk te rijmen met zijn eerdere verklaringen dat hij van 2007 tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul werkzaam was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), terwijl hij voorhield dat zijn problemen met de taliban reeds in oktober 2011 begonnen en hij pas op 21 maart 2016 Afghanistan stelde te hebben verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 12). Er dient dan ook te worden aangenomen, afgaand op deze eerdere verklaringen van verzoeker, dat hij reeds sinds oktober 2011 een groot risico nam door telkens tussen Kabul en zijn dorp te pendelen en dat een gebrek aan werk in Kabul hiertoe absoluut geen verschoning vormt.

Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij met het openbaar vervoer pendelde tussen Kabul en zijn dorp (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij stiekem naar zijn dorp pendelde. Eveneens kan niet worden aangenomen dat het loutere feit dat verzoeker beweert zich 's nachts te verschuilen, een afdoende verschoning zou vormen voor het grote risico dat hij nam door zich ingeval van terugkeer naar zijn dorp in de openbaarheid te begeven door het werken op de velden van zijn vader. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat de taliban van verzoekers aanwezigheid in het dorp op de hoogte kunnen komen, zelfs als hij zich 's nachts zou schuilhouden. De door de pertinente motieven in de bestreden beslissing reeds gehavende geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas (zie ook *infra*) wordt door voorgaande vaststellingen bijkomend onderuit gehaald.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt: *"Daarna wordt hem verweten dat hij sindsdien zijn problemen begonnen zijn, alleen zijn laatste werkgever op de hoogte gebracht heeft van zijn problemen en om hulp gevraagd. Zijn werkgever heeft hem verklaard dat hij hem niet helpen kan, en dat indien het te gevaarlijk werd, hij beter zou stoppen moeten met zijn werk. Verzoeker heeft ook duidelijk verklaard dat de overheden hem geen bescherming geven kunnen in zijn dorp, waar de taliban aanwezig zijn. Sinds hij zijn baan nodig had om geld te verdienen, bleef verzoeker door werken. Hij vertrouwde zijn werkgevers ook niet en vreesde dat indien hij hen zijn problemen verklaren zou, ze het verder door geven zouden. Sinds hij wist dat het nutteloos was, heeft verzoeker zijn andere werkgever niet op de hoogte van zijn problemen gebracht."* Vooreerst dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, weze het in licht andere bewoordingen, op zich niet volstaat om op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Waar verzoeker stelt dat hij zijn andere werkgevers niet heeft ingelicht omdat hij wist dat het nutteloos was, kan niet worden ingezien waarom het feit dat zijn laatste werkgever hem zou hebben gezegd dat hij hem niet kon helpen, hem ertoe zou hebben gebracht om zijn eerdere werkgevers niet van zijn problemen op de hoogte te brengen. Op basis waarvan verzoeker tot de conclusie zou komen dat zijn werkgevers zijn problemen zouden doorgeven of aan wie zij dit zouden doorgeven, indien verzoeker hen over zijn problemen op de hoogte zou hebben gebracht, wordt door verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* toegelicht, zodat dit niet meer dan een blote bewering betreft. Bovendien laat verzoeker nog steeds na een aannemelijke verklaring te bieden voor het gegeven dat hij in de door hem geschetste context van bedreigingen door de taliban toch nog heen en weer pendelde tussen Kabul en zijn dorp.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de algemene situatie in de provincie Paktia en meent dat zijn verklaringen overeenstemmen met objectieve informatie, dient erop gewezen dat verzoeker het door hem aangevoerde vluchtrelaas *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe geenszins kan volstaan. Uit geen enkel door verzoeker bijgebracht stuk blijkt immers dat het loutere feit dat men oorspronkelijk van de provincie Paktia afkomstig is op zich reeds zou volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van dezelfde wet aan te nemen.

2.3.2.4. Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op verschillende punten bijkomende onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd:

"Naast de vastgestelde inconsistente gedragingen vallen een aantal andere opvallende verklaringen u ten deel. Zo kan u enerzijds bepalen dat de problemen met de taliban reeds in oktober 2011 waren gestart, maar herinnert u zich niet wanneer u voor de laatste keer voor uw vertrek werd benaderd door hen (CGVS p.12). Dit is toch eigenaardig, des te meer daar de taliban één van de twee redenen is waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht naar Europa (CGVS p.12).

Verder verklaart u dat de taliban u tijdens uw ontvoering vroegen om een zelfmoordaanslag uit te voeren (CGVS p.22). Hoe de taliban u hiervan wilden overtuigen kan u evenwel niet zeggen (CGVS p.22). Wanneer ze u een zelfmoordvest zouden geven is u evenmin bekend (CGVS p.22). Gesteld dat u wou ingaan op hun vraag en wat u dan moest doen of wie u moest contacteren, kan u wederom niets aanbrengen (CGVS p.22).

U kan dus niet verklaren hoe de taliban u precies wilde overhalen hen te steunen en u schijnbaar wilden bewegen om een zelfmoordaanslag uit te voeren. Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban u amper twee dagen vasthielden (Vragenlijst DVZ punt 3.5 p.3). Indien de taliban u werkelijk tot een zelfmoordaanslag wilden aanzetten op uw werkgever, dan zou men toch verwachten dat ze u langer zouden vasthouden om u zo te overtuigen tot het stellen van zulk een ingrijpende en niet voor de hand liggende keuze, namelijk een zelfmoordaanslag uitvoeren op uw werkgever bij wie u reeds jarenlang werkte.

Verder zegt u dat de taliban nog contact hadden met uw familie nadat u Afghanistan verliet, maar u weet niet hoe lang na uw vertrek dat contact dan was (CGVS p.13). De reden daartoe is dat u daar niet was, zo zegt u (CGVS p.13). U had reeds drie à vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact met uw ouders (CGVS p.8). Op die manier is het niet voor te stellen dat u niet op de hoogte zou zijn wanneer de taliban nog contact hadden met uw familie. De taliban vormen immers de reden van uw vertrek.

Ten slotte moet er tevens worden stilgestaan bij uw verklaringen omtrent uw broers. Uw broer N. die bij de NDS werkte is vermist geraakt na uw vertrek uit Afghanistan maar u slaagt er niet in dit incident precies te situeren in de tijd (CGVS p.9). Dat u de verdwijning van uw broer niet precies kan plaatsen is erg vreemd voor zulk een ingrijpende gebeurtenis. Uw andere broers wonen in uw dorp, gaan naar school en werken er op de landerijen (CGVS p.9). Aanvankelijk stelt u dat uw familie en uw andere broers ook door de taliban werden bedreigd (CGVS p.13). Nadien zegt u echter dat uw broers geen problemen ondervonden aangezien ze jong zijn en studeren (CGVS p.13-14). Dat u de leeftijd van uw broers opwerpt als reden waarom ze niet door de taliban worden lastiggevallen, is niet aannemelijk. Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt immers dat uw broers vandaag respectievelijk ongeveer 31, 29, 22, 20, 17 en 11 jaar oud zijn (verklaringen DVZ punt 17 p.7). Tevens geeft u aan de taliban uw oudste broer S.A. niet schaden omdat hij mentaal niet goed is (CGVS p.14). De mentale beperking van S.A. moet evenwel met een korrel zout genomen worden aangezien u bij de DVZ nog beweerde dat hij uw reis naar Europa regelde (verklaringen DVZ punt 36 p.10)."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande onder meer aan als volgt: *"Verder verwijt hem de CGVS dat hij zich niet precies herinnert wanneer de taliban hem de laatste keer benaderden. Verzoeker bevestigt dat hij het niet meer weet wanneer in 2015 het was."* Dergelijk verweer kan bezwaarlijk een ander licht werpen op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing, vermits verzoeker hiermee niet verder komt dan zijn onwetendheid te bevestigen, terwijl in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat net deze onwetendheid *in casu* niet aannemelijk is. Het betreft immers een kernelement uit zijn voorgehouden vluchtrelaas.

Hierna stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *"Vervolgens verwijt hem de CGVS at hij niet precies weet hoe de taliban hem ervan overtuigden wouden om een zelfmoordaanslag te plegen voor hen. Verzoeker bevestigt, zoals hij uitgelegd heeft dat hij het niet weet, omdat zodra hij van hen weg komen kon, hij zich verstopte een contact met hen vermeed."* Nogmaals bevestigt verzoeker met dergelijk verweer zijn eerdere terecht door de commissaris-generaal als onaannemelijk bestempelde onwetendheid met betrekking tot een kernelement van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Overigens dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij bij zijn tweede ontmoeting met de taliban werd ontvoerd en dat hij in totaal vier of vijf keer door de taliban werd tegengehouden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), waarmee de bewering in zijn verzoekschrift dat hij, nadat hij van de taliban kon ontkomen, zich verstopte en contact met de taliban vermeed, hoegenaamd niet te rijmen valt. Opnieuw bevat het verzoekschrift dan ook bijkomende tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas eens te meer op de helling plaatsen. Aangaande de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker reeds na twee dagen van ontvoering zouden laten gaan, voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt: *"Trouwens ment de CGVS dat verzoeker zou weten moeten hoelang na zijn vertrek de taliban nog contact hadden met zijn familie. Hij heeft echter verklaart dat de netwerk niet altijd werkt en dat hij momenteel geen nieuws van zijn familie heeft."* In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij ongeveer drie à vier maanden voor dit onderhoud voor het laatst contact had met zijn ouders (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker in de onmogelijkheid was om zich te informeren over de contacten die de taliban zocht met zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan.

Vervolgens voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt: *"Bovendien bevestigt verzoeker dat hij de precies datum waar zijn broer vermist geraakt is niet kent, sinds hij alleen weinig (en momenteel geen) contact met zijn familie heeft. Hij bevestigt ook dat zijn broers die nog studeren niet lastig gevallen worden door de taliban, maar de anderen wel."* Ook hier dient herhaald dat het louter herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting twee dreigbrieven van de taliban neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Evenwel maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van het ontvangen van dreigbrieven van de taliban, terwijl deze dreigbrieven blijkens de bijgevoegde vertaling nochtans zijn gedateerd op 8 augustus 2012 en 20 mei 2014. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Aldus zijn deze dreigbrieven geenszins van aard de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban alsnog te herstellen, integendeel.

2.3.2.5. Met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden problemen met de neven van zijn vader in het kader van een grondconflict oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de vrees voor de taliban haalt u ook een vrees aan ten aanzien van de neven van uw vader omwille van een grondconflict (CGVS p.11-12). U bent er evenmin in geslaagd deze vrees als aannemelijk voor te stellen.

Zo moet ten eerst worden vastgesteld dat u pas op het CGVS melding maakt van deze vrees. Op uw eerste onderhoud op de DVZ repte u met geen woord over uw problemen met de neven van uw vader (CGVS Vragenlijst punt 4 en 5). Geconfronteerd met deze merkwaardige vaststelling zegt u dat men het u niet vroeg (CGVS p.12). Deze verklaring kan onmogelijk voor ernstig worden genomen. Dat u de precieze redenen van uw vlucht uit uw land van herkomst niet vermeld ondanks dat u dat expliciet wordt gevraagd, verzwakt het geloof in deze op het CGVS opgeworpen motieven aanzienlijk. Op de DVZ werden uw verklaringen u op het einde van het onderhoud bovendien voorgelezen waarop u deze verklaringen vervolgens ondertekende.

U verklaart dat de neven van uw vader in uw dorp wonen en dat ze rijk en machtig zijn (CGVS p.16). Waarom ze machtig zijn, behalve dan dat ze met veel zijn, en of ze connecties hebben met belangrijke mensen is u evenwel niet bekend (CGVS p.16-17). U zou toch beter op de hoogte moeten zijn van uw vervolgers die daarenboven uw familie zijn, in uw dorp wonen en met wie u jarenlang in conflict lag (CGVS p.15-16).

Net zoals bij uw vrees ten aanzien van de taliban valt uw gedrag niet te rijmen met de vrees die u koesterde voor de neven van uw vader. U zegt dat u vijf jaar geleden op de neven van uw vader schoot en ze u sindsdien wilden doden (CGVS p.15). Zoals net gesteld beweert u dat die neven rijk en machtig zijn. Naast het schietincident vocht u ook met de neven, door bijvoorbeeld stenen naar hen te gooien, en voor het laatst nog vier maanden voor uw vertrek (CGVS p.15). U verklaart zelfs dat na dit meest recente incident u bang was dat ze u zouden doden en u zich verschool (CGVS p.15). Niets blijkt echter minder waar te zijn want u leefde de laatste maand voor uw vertrek in het openbaar in uw dorp en bewerkte er de velden (CGVS p.7-8). Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd zegt u dat uw huis daar was en u daar leefde (CGVS p.17). U kon nergens anders heen gaan en daarom moest u daar blijven, aldus uw verklaringen (CGVS p.17). Op de vraag waarom u niet ergens anders verbleef om onder te duiken antwoordt u dat u het land wilde verlaten en de smokkelaar u naar hier bracht (CGVS p.17). Of u bijvoorbeeld niet kon schuilen bij andere familieleden ontkent u door te stellen dat men u in Zazai kon vinden want daar zijn al uw verwanten en er geen plek is om u te verstoppen voor hen (CGVS p.18). Met deze verklaringen maakt u het punt van het CGVS heel duidelijk. Doordat u zich de laatste maand voor uw vertrek bevond in uw eigen woning, in uw eigen dorp en er de velden in het openbaar bewerkte, maakte u het voor de neven van uw vader niet erg moeilijk u te lokaliseren (CGVS p.7-8). Die neven woonden zelfs in hetzelfde dorp (CGVS p.16).

Als u erop gewezen wordt dat u uw verblijf in Kabul kon verlengen in plaats van naar uw dorp terug te keren ten einde de vervolging van de neven te ontlopen wimpelt u deze optie af door te stellen dat als men geen geld en werk heeft het onmogelijk is om in Kabul te leven (CGVS p.18). Uw leven was in gevaar en u kende de stad reeds, repliceert het CGVS (CGVS p.18). U kan hierop slechts aanbrengen dat u er een verblijfsplek had toen u aan het werk was in Kabul (CGVS p.18). Dat u beschikt over ooms die in Kabul woonachtig zijn ziet u vreemd genoeg over het hoofd. De vraag of u niet bij één van uw ooms in Kabul kon verblijven beantwoordt u negatief door te verklaren dat ze u niet voor altijd bij hen wilden houden (CGVS p.18). U vergeet echter dat u een tijdelijke schuilplaats en eventueel een startbasis voor het uitbouwen van uw leven in Kabul zocht en geen levenslange opvang.

U bleek bovendien regelmatig te pendelen tussen uw werk en uw dorp (CGVS p.4). Dit is in de context die u schetst, waarbij u voor uw leven vreest, eveneens inconsistent gedrag met uw vrees. U stelt evenwel dat u zich niet alleen buitenshuis begaf omdat als de neven u alleen zouden vinden ze u zouden slaan zonder dat iemand het zou zien (CGVS p.15).

Aangezien u reeds sinds vijf jaar geleden vreest dat uw neven u niet enkel zouden slaan maar u ook om het leven zouden brengen kan deze uitspraak niet verklaren waarom u uw leven zou wagen door eenvoudigweg in uw eigen huis en dorp te verblijven en uw gronden te bewerken. Ook uw verklaring dat het verboden is voor de dorpelingen om een huis aan te vallen is niet dienstig voor de verklaring van uw houding daar u zoals boven aangegeven niet enkel thuis bleef maar ook de velden bewerkte en het traject tussen uw dorp en Kabul aflegde (CGVS p.15). De vaststelling dat u inconsistent gedrag vertoont door naar uw dorp te blijven reizen en er in het openbaar te verblijven blijft zo overeind staan.

Al uw argumentatie ten spijt moet er vastgesteld worden dat uw gedrag niet overeenstemt met uw voorgehouden vrees ten aanzien van de neven net als met die voor de taliban. U bent er met andere woorden niet in geslaagd uw vrees voor enerzijds de neven van uw vader en anderzijds voor de taliban als aannemelijk voor te stellen."

Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de beweerde problemen met de neven van zijn vader in het kader van een grondconflict, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij het op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest houden en dat niemand hem ernaar vroeg. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als doodsb bedreigingen vanwege de neven van zijn vader in het kader van een grondconflict hierin niet zou hebben vermeld, temeer daar hij meent onder meer omwille van deze bedreigingen heden internationale bescherming te behoeven. Het komt aan verzoeker de Belgische asielinstanties in te lichten over alle redenen die volgens hem maken dat hij internationale bescherming behoeft; geenszins komt het aan de asielinstanties toe hieromtrent te gissen of verzoeker een resem mogelijke redenen voor internationale bescherming voor te leggen en hem hierover te bevragen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder stelt als volgt: *"Wat zijn neven betreft, verwijt hem de CGVS dat hij niet verklaren kan hoe ze machtig zijn, behalve dat ze met veel zijn (zin vader had 4 broers). Hij heeft tijdens een afspraak in onze kantoor preciseert dat sommige voor de overheden werken."*, komt hij niet verder dan het opwerpen van een *post factum*-bewering, die hij op geen enkele wijze verder in *concreto* toelicht of staakt. Geenszins kan dergelijke bewering aan de motivering in de bestreden beslissing tornen.

Voorts stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *"Daarna ment de CGVS dat het gedrag van verzoeker niet met zijn vrees ten aanzien van zijn neven overeenkomt, omdat hij op de velden werkte waar ze hem hadden vinden kunnen. Hij heeft echter verklaart dat hij sinds de laatste gevecht (min of meer 4 maanden voor zijn vertrek -CGVS p15-) niet meer naar buiten ging en zich in het huis schuilhield (p15)."* Verzoeker verliest hierbij uit het oog dat hij verklaarde dat hij reeds jarenlang met de neven van zijn vader (en dus niet verzoekers eigen neven) overhoop lag en dat zij hem reeds sinds het schietincident vijf jaar vóór het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wilden doden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat verzoeker de laatste vier maanden voor zijn vertrek niet meer naar buiten zou zijn gegaan en zich zou hebben schuilgehouden in het huis, doet dan ook geenszins afbreuk aan het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen dat hij voordien reeds jaren problemen zou hebben gekend met de neven van zijn vader en hij gedurende deze jaren steeds in de openbaarheid vertoefde in hetzelfde dorp als deze neven, waaromtrent de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat dergelijk gedrag in de door verzoeker geschetste context geheel onaannemelijk is.

2.3.2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Bovendien Werkte Verzoeker Voor Een Bedrijf De Welke Ook Met Amerikanen Werkte, En Hij Valt Dus Onder Een Categorie Van Burgers Onder Hoge Gevaar Geviseerd Te Worden. De UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Afghanistan van 19/04/2016 stelt (p34) dat : [...] Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent de aanwezigheid van de taliban."*, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt: *"Ondanks het pleidooi van uw advocaat (CGVS p.24) kan evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als bewaker en chauffeur bij Afghaanse*

(bouw)bedrijven een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw werk in Kabul nooit in contact stond met buitenlanders (CGVS p.8). U was bovendien tewerkgesteld in de stad Kabul en u verbleef er acht jaar (CGVS p.4). In die tijd was u nooit betrokken bij een aanval, had u een lage functie en bekleedde u als bewaker van constructiesites en chauffeur binnen een Afghaans bouwbedrijf geen belangrijke functie (CGVS p.3,8,21). Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw verzoekmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw lage functie, het onbestaande contact met buitenlanders, het feit dat u uw werk verliet en de bedrieglijkheid van uw relaas kan niet aangenomen worden dat u omwille van uw werk als bewaker en chauffeur van Afghaanse (bouw)bedrijven een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan." De loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die bovendien ook werd meegenomen in de motivering in de bestreden beslissing, volstaat op zich niet om deze motivering in concreto te weerleggen.

2.3.2.7. Voorts voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt: "Bovendien, heeft verzoeker verklaard dat hij een additionele gevaar loopt indien hij terug keert naar Afghanistan, doordat hij lang (bijna 30 jaar) in het westen verbleven is, en dus als "verwesterd", en potentieel spion beschouwt zal worden. De UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Afghanistan, UNHCR, van 19 April 2016, p41 bevestigt dit: [...] Dit wordt door de Commissaris geenszins tegengesproken in de beslissing.". Verzoeker verliest evenwel opnieuw uit het oog dat hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe geenszins volstaat. In de door verzoeker geciteerde richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 wordt immers eveneens gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden ("depending on the the individual circumstances of the case" (p. 42)). In zijn verzoekschrift laat verzoeker geheel na enig concreet element met betrekking tot deze vrees wegens zijn profiel als verwesterde aan te halen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker nooit eerder van deze vrees melding maakte. Tevens dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde op 21 maart 2016 Afghanistan te hebben verlaten en op 22 juni 2016 in België te zijn aangekomen, zodat geenszins kan worden aangenomen dat hij "lang (bijna 30 jaar) in het westen verbleven is". Dergelijke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze vrees eens te meer.

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: "De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. U legt immers geen enkel stuk neer ter staving van uw vrees voor de taliban of voor de neven van uw vader. Uw taskara, die van uw vader en uw broers S.A. en N. zijn slechts een bewijs van identiteit, maar kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De werkattesten en foto's tonen uw werk aan maar slagen er niet in voornoemde appreciatie om te buigen. De overige foto's tonen u in een landelijke omgeving maar missen bewijskracht inzake uw asielmotieven. Voorts legt u een kopie van een badge en een certificaat van de NDS neer. Hoewel u beweert dat uw broer vermist is geeft u nergens aan een beschermingsnood te hebben omwille van de tewerkstelling van uw broer zodat ook dit stuk bewijskracht mist. Bovendien blijken de stukken niet meer dan slechte kopieën zodat ook de bewijswaarde in vraag moet worden gesteld. Ten slotte geeft de envelop enken aan dat u post ontving uit Afghanistan."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft. Aangaande de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-18), dient er nogmaals op gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk moet trachten te maken, waartoe een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie niet volstaat.

2.3.2.9. Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden

beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“collateral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-18) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man die zelf gedurende acht jaar in Kabul woonde en werkte (CGVS p.4, verklaring DVZ punt 12 p.5). U spreekt zowel Pashtou als Dari en u heeft er twee ooms wonen waarbij u soms verbleef (CGVS p.3-4,7). Eén van deze ooms H.M. is u zeker welwillend aangezien u bij hem om de vijftien dagen uw was kon doen en hij uw reis regelde naar België waarvoor hij u het geld ook nog eens leende (CGVS p.4). Haji Mansoor werkte voor de Verenigde Naties op het moment van uw vertrek (CGVS p.4-5). Er moet dus aangenomen worden dat H.M. u niet alleen wil ondersteunen maar er ook de middelen voor bezit. Op die manier zou u de draad opnieuw kunnen oppikken te Kabul met behulp van uw ooms aldaar. Door uw langdurige verblijf en werk in Kabul bent u ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft u er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Dit blijkt onder andere doordat een vriend u aan werk hielp in Kabul (CGVS p.3). Ook de meeste van uw collega's woonden bijna allemaal in de stad (CGVS p.21).

Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst erop dat u er geen werk kan vinden, u er niemand heeft en niemand u er wil opvangen (CGVS p.23). Uit bovenstaande argumenten blijkt echter dat u wel degelijk over een sterk netwerk in de hoofdstad beschikt en kan nergens uit uw jarenlange tewerkstelling in deze stad afgeleid worden dat het voor u in de toekomst niet meer mogelijk zou zijn er te werken. Integendeel door uw werkervaring heeft u uw positie op de arbeidsmarkt nog versterkt. U wijst er ook op dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van de taliban en doordat de neven van uw vader u in Kabul zouden komen opzoeken (CGVS p.23). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw motieven voor internationale bescherming kan met uw laatst genoemde verweer geen rekening worden gehouden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 13) opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, zodat de commissaris-generaal in de hiervoor geciteerde motieven terecht stelt dat deze problemen niet kunnen worden beschouwd als een hinderpaal in hoofde van verzoeker om zich in de stad Kabul te vestigen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat een intern vestigingsalternatief zonder de beschikbaarheid van een netwerk nog steeds redelijk wordt geacht voor alleenstaande jongemannen in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Hoewel kan worden aangenomen dat de levensomstandigheden in de stad Kabul onder druk komen te staan, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de stad niet meer in staat zou zijn om in de elementaire levensbehoeften van zijn inwoners te voorzien.

Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Kabul terecht zou komen in dermate precare socio-economische omstandigheden dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM. Dit klemt des te meer daar uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in de stad Kabul wel degelijk over een netwerk beschikt en dat hij reeds heel wat werkervaring opdeed in deze stad. Zijn oom in Kabul stond verzoeker bovendien reeds in het verleden bij en zou zelfs het geld voor verzoekers reis naar Europa hebben geleend aan verzoeker. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Kabul kan terugvallen op een ondersteunend netwerk en zijn eigen werkervaring in het verleden. De informatie van de Internationale Arbeidsorganisatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst (p. 18-19) dateert van 5 juni 2012 en kan dan ook bezwaarlijk als afdoende recent worden beschouwd in vergelijking met de recente informatie die de commissaris-generaal heeft bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Voor het overige laat verzoeker na *in concreto* de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Aldus worden deze motieven, mede gelet op het voorgaande, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER